

1

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Ježíš přišel kvůli tobě – hříšníkoví. Nepřišel kvůli tobě – slušnému člověku, který není tak špatný jako ti ostatní.

Mark Hart – Narazit na Boží lásku

Úvodní slovo

Milí farníci,

jak jen nám ty prázdniny utekly... a jistě hlavně dětem. Začíná obvyklý poprázdňinový shon, než se vše zas tak trochu srovná a znormalizuje.

Dnes, kdy dostáváte do rukou toto vydání Tomáška, zkoušíme jednu novinku: Farní den. Nazvali jsme ho nultý, protože i organizátoři se to musí prvně naučit, tak buďte shovívaví. ☺ Ale jde přece hlavně

o možnost se setkat jinak než v kostele. Věřím, že budete rádi za tuto příležitost k neformálnímu setkání, vzájemnému poznání a navázání vztahů, zvláště s těmi, se kterými se v kostele sice potkáme, ale jinak se třeba ani neznáme.

Někdo možná ani neví, že o nedělích míváme farní kavárnu, ovšem prostory na faře jsou poměrně stísněné. Farní den nám dává možnost sejít se ve větším počtu. A pomalu se rýsuje možnost velkorysejších prostor na setkávání a různé farní akce nad

sakristií. Zatím musíme být trpěliví, ale práce běží.

Chci připomenout rodičům, že je třeba co nejdříve přihlásit děti k výuce náboženství, abychom mohli vše zorganizovat. Skupinky ve školách jsou stále menší, ale dokud to není nutné, nechceme školy opouštět. Samozřejmě, tak jako v minulých letech, budeme vyučovat i na faře.

Stejně tak prosím, aby se hlásili ti, kteří se chtějí připravit na biřmování nebo do katechumenátu, pokud někoho takového znáte, nebojte se ho jemně povzbudit. Na závěr: I na stránkách Tomáška mezi námi vítám nového farního vikáře, otce Lukáše. A zároveň nemohu nevzpomenout na otce Josefa Šika, který nás právě 15. září před sedmi lety předešel na věčnost. Vzpomeňme v modlitbě a poděkujme Bohu i otci Josefovi za jeho autentickou víru a obětavou službu.

Těším se na nová setkání s Vámi při bohoslužbách i při dalších příležitostech.

Váš farář Jan

Informace

- **Přihlášky** do výuky náboženství, k přípravě na biřmování a do katechumenátu je možno podat ve farní kanceláři nebo nejlépe e-mailem **brno-tomas@dieceze.cz**. Vše začne v říjnu.
- **Dětské mše** začnou v úterý 17. září od 17.30. Zkouška scholy bude bývat v sakristii hodinu před dětskou mší svatou. Jsou zváni i noví zpěváci z řad dětí, rodičů i prarodičů.
- **Jolly Singers**. Zkoušky chrámového sboru Jolly Singers se konají pravidelně v úterý od 19 hodin v sakristii kostela. První zkouška po prázdninách je 17. 9. Srdečně jsou zváni noví zpěváci. Nased'te večer u bedny a přijd'te zpívat! ☺ www.jollysingers.cz
- **Pastorační veletrh** pořádá brněnská diecéze v budově Biskupského gymnázia v Brně 19. října od 9 do 17 hodin. Více informací je na webu biskupství a účastníci se zde musí zaregistrovat.
- **Slavnost sv. Václava 28. září**. V našem kostele budou mše svaté této slavnosti v 7.45, 9.00 a 17.30, večerní mše je s nedělní platností.

Rozhovor s o. Lukášem Janouškem

Po dvou letech působení o. Josefa Janouška v naší farnosti s radostí vítáme jeho mladšího bratra o. Lukáše.

První dotaz je klasický: odkud pocházíte? A něco o rodině, ve které jste vyrůstal, i když už jsme tu měli informace od Vašeho bratra.

Pocházím z Moravských Budějovic. Je to menší, ale krásné město jižně od Třebíče. Co se týká mé rodiny: Velmi si vážím rodičů, kteří nám předali víru a jsou v mnohém vzorem. Darem jsou pro mě i dva sourozenci. Nejstarší z nás je Josef, kterého velmi dobře znáte a je třetím rokem knězem.

Sestra je vdaná a má už čtyři děti. Máme mezi sebou pěkné vztahy.

Jak jste došel k tomu, že máte studovat bohosloví?

Už jako malý kluk jsem ve škole na prvním stupni zmiňoval, že chci být knězem. Ta cesta ale vyžadovala delší dobu rozlišování. Později jsem přirozeně toužil po manželství a modlil se za budoucí manželku. Pak se moje modlitba změnila na hledání Boží vůle. Předkládal jsem Pánu, že si dovedu představit obě cesty a zajímalo mě, co má pro mě připravené. A On promlouval skrze modlitbu, události a bližní. Důležité bylo, že jsem při rozjímání nad kněžstvím zažíval velký pokoj a vnitřní radost. Na cestě rozlišování mi také pomohli dobří kněží.

Co jste dělal před vstupem do semináře?

Protože máme rodinnou firmu na výrobu nábytku, nadchl jsem se pro truhlářské řemeslo. Nejdříve jsem studoval střední školu obor umělecko-řemeslné zpracování dřeva. Po maturitě jsem navštěvoval jazykový kurz a získával zkušenosti u jednoho dobrého restaurátora nábytku, kombinoval jsem to s prací doma ve firmě. V tom roce jsem ještě odjel na tři měsíce do německého kláštera jako dobrovolník. Po návratu jsem začal studovat VOŠ restaurátorskou v Brně se zaměřením na nábytek. Po

ukončení studia jsem ještě asi rok a půl pracoval doma a pak se rozhodl vstoupit do Teologického konviktu (nult'áku) a kněžského semináře.

Uzrávalo Vaše povolání postupně nebo na základě nějakého silného podnětu?

Jak už zaznělo, ta cesta rozlišování měla svůj čas. Na té cestě ale přicházely i silnější podněty nebo oslovení, které mě ke kněžství povzbuzovaly. Např. když jsem studoval v Brně, spontánně jsem se setkával s lidmi na okraji (bez domova, závislími). Setkání s nimi mě často vedlo k myšlence, že jako kněz bych jim mohl pomoci. V tu dobu jsem také zjistil, že jsou na Slovensku kněží, kteří se specializují na tuto pastorační práci. Hodně mě to povzbudilo, že kněz je poslaný ke všem.

Jak vzpomínáte na svá studia v semináři?

Jak na studium teologie, tak i na kněžskou formaci vzpomínám rád, i když se člověk musel vypořádat s různými věcmi. Jsem vděčný za jednu velkou zkušenost, která souvisí s již zmíněnou službou potřebným. Bohoslovci mají možnost studovat i v zahraničí. Nejčastěji se posílá do Říma a poslední dobou i do Irska. Přemýšlel jsem o Římu, ale v srdci jsem měl touhu získat zkušenost u kněze Vlady Masláka, který na Slovensku (v Kláštore pod

Znievom) založil Občianske združenie Dobrý Pastier. Je to požehnané dílo. V současné době se stará asi o 750 lidí (bývalí vězni, závislí, bez domova, muži i ženy). Bylo však potřeba to řešit s představenými semináře a především s o. biskupem Vojtěchem, jestli mi to dovolí. Souhlasili a fakulta mi ten rok schválila individuální studium. Prožil jsem tam dva semestry a snažil se co nejvíce získat. Důležitá byla pro mě zkušenost kněze o. Vlady a také zjistit, jak sdružení funguje. A samozřejmě osobní setkávání se samotnými klienty. Do teď se tam rád vracím a udržuji kontakt.

Byl jste rád, (my ano), když jste se dozvěděl, že jdete k nám k Tomáškově nahradit svého bratra? Nebo tam byly i jisté obavy?

Měl jsem upřímnou radost. Trochu jsem to i tušil, že nastoupím k vám, dokonce se to i proslýchalo, ale sto procentní to nebylo. To, co spíše zažívám, je respekt a bázeň před tímto povoláním. Abych správně vykonával tuto službu a byl pravdivý.

Kněží mnoho volného času na koníčky obvykle nezbývá. Což neznámá, že se nezeptáme, jaké jsou ty Vaše?

Dříve jsem více sportoval (fotbal, florbal, silniční cyklistika, jízda na motorce, aj). Rád jezdím na koni, ale tolik příležitostí už není. Hraji také na trumpetu, což mi připomíná, že bych měl více cvičit. A když si

chci opravdu odpočinout, tak se rád někam sám projdu, cestou se pomodlím a vyvětrám hlavu.

V jaké službě se cítíte nejlépe?

Asi nejsem schopný napsat jednu konkrétní. Každá ze služeb naplňuje a přináší radost. Od udělování svátostí, přes různá setkávání, společné modlitby, návštěvy nemocných apod. Vnímám to jako celek. Určitě udělovat svátosti je něco velmi silného a zároveň je to tajemství.

Co byste na závěr vzkázal čtenářům Tomáška?

Ať společně následujeme Krista a podporujeme se na této cestě. A věřím, že pro nás Pán připraví mnoho krásných věcí. Jsem rád, že mohu být s vámi, modlím se za vás a prosím o vaši modlitbu i trpělivost.

Moc děkujeme za rozhovor a budeme na Vás myslet v modlitbách.

redakce

Z farní charity

Milí čtenáři Tomáška!

Zdravíme vás po prázdninové přestávce opět na stránkách Tomáška. Děkujeme za vaše dary do charitní pokladničky, které jsme použili na tyto účely:

Léky pro nemocné leprou LL	4 000 Kč
Světlo pro svět – prevence a léčba slepoty a systémová podpora osob s postižením v rozvojových zemích	4 000 Kč

Děkujeme za vaši pomoc, vaši přízeň a věříme, že se budeme i nadále setkávat v kostele při bohoslužbách i na stránkách Tomáška.

Ať Bůh prozařuje každý váš den, ať je vaším pokojem a nadějí a zahrnuje vás svojí láskou, která nekonečně překonává každou lidskou představu. To vám přeje a vyprošují

Dobrovolníci farní charity

Jeden Pán, jedna víra, jeden křest (Ef 4,5) Jeden Pán, jedna svátost, která nás kleriky spojuje

Po 30 letech mé diakonátní služby bych se chtěl podělit se svými zážitky z mé svátosti kněžství k diakonátní službě podle LG 29. O tom, jak se tato svátost usadila v mém životě.

O možnosti přijmout tuto službu jsem se dozvěděl až po tzv. „sametové revoluci“ v roce 1990. Bylo to při homilii našeho brněnského děkana, který měl myšlenku, že by se jeho ženatý kamarád mohl stát jáhnem a že by bylo pěkné, kdyby spolu působili na nějaké faře.

V roce 1990 nebyla ale Církev v Československu (a po rozdělení republiky ani v České republice) vůbec připravena na možnost posílení v pastorační práci svátostí kněžství ke stálému diakonátu ženatých (nebo také celibátních) mužů. V této době byla aktuální otázka tajně vysvěcených kněží, kdy někteří z nich v tom spatřovali jen své osobní nasazení, že je nutné udělat něco pro pronásledovanou Církev, když počet přijatých mužů do semináře byl velmi omezen přes tzv. numerus clausus ze strany režimu (to je ale úplně jiná kapitola dějin naší vlasti). V dnešní době přebírá tuto roli konzumní chápání mladé

generace a špatný příklad starší generace v řazení hodnot.

Zpět k diakonátu.

Po půlročním hledání a dotazování u církevních úřadů a osob se naráz otevřela brána, ani nevím jak. Za pomoci mého faráře, nyní biskupa Pavla Posáda a také druhého brněnského faráře o. Hověze jsme byli přijati k diakonátní formaci. My z Moravy v kněžském semináři v Olomouci, jiní v Praze.

Vlastní formace byla pro nás kandidáty a také naše učitele dost nejasná: jak dlouho, v jakém rozsahu? A tak z původních dvou let to bylo postupně let pět, po 4 letech jsme byli vysvěceni a po dalším roce jsme odcházeli z teologické fakulty s akademickým titulem Mgr.

Na tyto roky si vzpomínám velice rád, i když to bylo dost náročné z hlediska manželky, rodiny a zaměstnání. Bohu díky, že vstoupili do naší formace dominikáni, salesiáni a hlavně jezuité (zvláště náš spirituál o. Jan Pavlík SJ).

Ale v semináři a také na teologické fakultě jsme zakoušeli také různé zkoušky stálosti pro diakonátní povolání. Někteří kněží (učitelé) nás považovali jenom za nějaké těžko použitelné náhradníky kněží (pro pochopení tohoto náhledu: v té době olomoucký seminář skoro „praskal ve švech“. Dnes to zní jako pohádka,

když v současnosti je v obrovské budově pouze několik seminaristů).

V dobrém smyslu byla naše formace také tak trochu past na celibátní kandidáty. Naše formace byla tak obsažná, že celibátní kandidáti neměli později skoro žádný problém přejít ke kněžské službě. A skutečně já osobně znám pouze dva celibátní spolubratry, kteří se během formace nebo později v diakonátní službě nestali kněžími!

Jeden Pán, jedna svátost...

Toto všechno mohlo jistě být jako dobrý začátek pro naši jáhenskou službu ve farnostech, kde jsme se měli stát pontifikátory – staviteli mostů pro diakonii. Pro mnohé z nás to bylo ale tak trochu zklamání, když jsme přišli jako klerici do farností, protože prakticky všichni jsme se sami přihlásili k diakonátu, tedy ne podle (Sk 6), že by si nás vyžádali věřící (laici). A tak po periodě (krátké) hrdosti farníků, kteří tuto událost brali jako osobní úspěch jejich farnosti, přišly otázky: Co s ním? Máme přece našeho pana faráře a kaplany, kostelníka, varhaníka, pomocníky pro rozdávání Eucharistie. V mnoha případech to nebylo mínění, nepochopení jen ze strany laiků....

Zde je nutno ukázat, k jakým nedorozuměním může dojít, když je špatně pochopen vztah mezi biskupem, knězem a jáhnem. Správný vztah nám ukazuje obrázek,

trojúhelník:

– biskup, který má plnost kněžství. Má ke své službě 2 ruce:

– kněze, který je zde hlavně pro Eucharistii

– jáhna, pro službu v diakonii a k žehnání, když se může dostat i tam, kam se kněz dostane jen velmi obtížně. V případě ženatého jáhna je jáhen posilován také svátostí kněžství (tzv. Dvojitá svátost).

Ve SZ můžeme číst: Každý kněz a levita se očistili (aby byli obřadně čistí). Levité zabili velikonočního beránka pro spolubratry kněze a pro sebe (Ezdr 6,20). Tedy ne konkurenti, ale skuteční spolubratři ve službě!

Jde tedy o trojúhelník služby kleriků, ve kterém nic nejde bez biskupa, a kde se nemusí zdůrazňovat, kdo je ve vztahu kněz – diakon důležitější.

Tento vztah jsem mohl osobně zažít s mým bratrem – jezuitou. Skutečně si vážil a oceňoval subsidiaritu jáhna!

Pro nás diakony je zdánlivě důležité, jak nás přijímá farní společenství (nebo místní hnutí). V naší zemi je diakonát často přehlížen při liturgii (česká verze 3. anafory, přímluvy), jsme často přehlíženi pro návštěvu nemocných v rodinách (my vás nepotřebujeme, zařídíme si to jinak). My jsme ale jistě nepřijali tuto službu ke své popularitě, pochvale,

ale pro naplnění solidarity pro tělo i duši našich bližních.

Podle mého názoru by se v Církvi měla zvážit možnost, aby diakoni mohli udělovat svátost nemocných, když v prvních křesťanských stoletích mohli zpovídat i diakoni. Potom by tento trojúhelník služby kleriků naplnil nové znamení Boží lásky k lidem!

Když si znovu pročteme (Sk 6), potěší nás, že podle mnohých teologů byli sv. Marek a sv. Lukáš, inspirovaní autoři evangelií, také diakoni, a že byli zcela oddáni svým biskupům, zvláště sv. Petru a Pavlovi.

Kéž i my, jako jáhni, s Boží pomocí společně s kněžími jsme jako pohotoví a obětaví ruce našich biskupů!

Jiří Palacký

Farní Sázava

21.6. – 24. 6. 2024

Souhrou osudu se stalo, že jsem se doslechla o farní vodě a rozhodla se vyrazit. Že mě čekají nevšední zážitky se ukázalo hned v počátku, kdy jsem po celou cestu na místo srazu v autorádiu poslouchala mezi dopravním zpravodajstvím o D1 předpověď počasí vyhrožující bouřkami se supercelami, což nejsou skvěle vybavené místnůstky pro

mnichy, ale většinou se jedná o prudké lijáky a krupobití. S touto dramatickou předpovědí jsem dorazila do YMCA Campu na břehu řeky Sázavy, kde již Jirka a Jája Zukalovi, hlavní organizátoři, stavěli svůj stan. Mým panikařením ohledně bouřky se nenechali vyděsit a v klidu dál provozovali táborové práce včetně vaření večeře. Abych zmírnila nebezpečí škod, uschovala jsem svůj automobil ve stodole u přívětivého zemědělce z nedaleké vsi a pak jsme již s ostatními v mezičase dorazivšími členy výpravy pozorovali blížící se blesky, které nás střídavě osvěcovaly ze dvou stran. Zřejmě byly vyslyšeny naše modlitby, neboť mračna se rozestoupila, bouřka se rozdělila na dvě menší, které kolem nás za spadnutí několika kapek vody neškodně propluly a tím byla věc vyřešena (toho večera byla v Brně průtrž mračen, takže malověrní, kteří kvůli předpovědi počasí s námi na vodu nevyrazili, si v Brně bouřku užili se vší parádou). Večer jsme při kytáře zapěli výběr ze známých táborových písní, dočkali se přivezení lodí a šli spát.

Druhý den ráno jsme sbalili stany, převezli auta ke kempu vyhlédnutému k nocování a vyrazili na vodu – samozřejmě až po ranní modlitbě.☺ Počasí bylo nádherné, řeka krásně tekla a vezla nás vstříc občasným peřejím a šlajsnám, které

se nám dařilo bez problémů zdolávat. Můj parťák Jirka, který dělal zadáka, byl velmi hodný a nenechával mě se na háčku příliš dřít. O zábavu jsme měli postaráno v podobě teenagerů, kteří se tohoto dobrodružství rovněž účastnili. Vozili s sebou vodotěsný reproduktor, z něhož se téměř neustále linuly nejnovější písňe pop music. Kdo tedy měl chuť poslouchat hudbu, mohl se držet poblíž jejich kánoe či raftu, a kdo preferoval klid, mohl popojet o kousek dopředu, či se zdržet v zadním voji. Bylo nás asi 6 kánoí a raft, takže nás byla docela velká prima parta. Pro znalce uvádím, že kánoe byly Samby, takže šlo o pohodlná a poměrně stabilní plavidla.

Cestou jsme obdivovali krásy místní přírody, kochali jsme se modrou oblohou, bílými oblaky zrcadlícími se na modrozelené hladině, labutěmi, kachnami a další vodní havěti. Ti šťastnější z nás zahlédli i ledňáčka říčního a volavku popelavou. Po cestě jsme zdolávali různé překážky v podobě mělčin, skrytých či zjevných kamenů trčících

z říčního dna a propustí, jednou bylo dokonce potřeba odstranit poměrně velký kmen stromu naplavený do propustě, což vedoucí výpravy Jirka zvládl několikaminutovým hrdinným a nakonec vítězným bojem s točícím se kluzkým kmenem a vodními víry. Byly však i chvíle odpočinku a relaxu, kdy se na spojených kánoích podávaly různé laskominy a můj zadák Jirka dokonce přímo na lodi za plavby uvařil kávu, na které si fajnsmekři rádi pochutnali.

Cestou jsme z vodní hladiny obdivovali mohutný hrad Český Šterneberk (a v hospůdce pod hradem si dali výborný oběd) a rovněž jsme měli možnost pozorovat slavný Posázavský pacifik (žluté vláčky jezdící po trati podél řeky). Večer jsme dorazili do kempu v Ratajích, kde jsme na noc postavili stany. Večer při ohníčku byl velmi vydařený, opekli jsme si klobásky a posdíleli se zajímavými událostmi z našich životů.

Další den byl opět jako malovaný, čekal nás přesun do kempu v Sázavě. Nejdříve jsme se však vypravili na

mši do místního kostela sv. Matouše. Všechna čtení se týkala plutí po vodě, až jsem si říkala, že Jirka termín vody nejspíš vybíral podle liturgických textů. Místní kněz se nás ptal, odkud jsme, a když jsme řekli, že od sv. Tomáše z Brna, tak hned věděl (ano, je to k nevíře) a nechává našeho pana faráře o. Mráze pozdravovat, že prý se znají z kapituly Všech svatých, čímž tento pozdrav vyřizují.

Po mši jsme opět provedli transport aut do cílové stanice a spustili lodě na vodu, což kvůli příkrému břehu byla lehce dramatická podívaná. Cestou jsme se opět kochali krásami okolní přírody, bojovali se živlem zvaným voda, zvládli projet ne jeden zákeřný jez, dokonce se někteří „cvakli,“ ale naštěstí se nikomu nic nestalo. Za odvalu a úsilí jsme se odměnili dobrým obědem ve vodácké hospůdce na břehu řeky a poté ujížděli k Sázavě, která nás přivítala klášterem tyčícím se do výše nad řekou a jezem pod ním. A tady mé vodácké dobrodružství skončilo, neboť jsem musela odjet do Brna. Ostatní pokračovali v plavbě i příští den a vzhledem k tomu, že jsem se s nimi opět shledala v kostele, předpokládám, že i poslední den plavby si krásně užili.

Jirko, díky za organizaci a těším se na příští rok!

Gao

Skautský tábor Exodus 2024

Po roce jsme i letos během prvních dvou červencových týdnů završili naše celoroční skautské putování letním táborem na našem tábořišti u obce Lučice na Havlíčkobrodsku. Tábor, ježmuž předcházela víkendová stavěčka, se uskutečnil od pondělí 1. do soboty 13. července. Okolí tábořiště bylo v posledních letech těžce zkoušeno kůrovcovou kalamitou, která však nedokázala zlomit „genia loci“ tohoto místa. Všechny krásné i těžké zážitky ze všech předchozích táborů se jaksi zapsaly do ducha tábořiště a my jsme se tak rozhodli v dotváření tohoto příběhu pokračovat.

Letos lučické tábořiště přivítalo plno nových tváří, zejména nových vlčat, kterým tak mohli starší skautští spolubratři hned po příjezdu ukázat a předat psané i nepsané zásady chodu tábora. Celkový počet účastníků včetně vedení byl třicet čtyři. Po příjezdu však nebylo mnoho času dlouho otálet, jelikož výživný program vzal hned za kliku.

Celotáborovým programem byl letos Exodus, tedy útěk z Egypta a následné putování izraelských kmenů do země zaslíbené. Chlapci v rámci jednotlivých etapových

družin tak soutěžili v podobě nejrůznějších programových etap inspirovaných jednotlivými biblickými příběhy. Celé snažení pak bylo zakončeno dvoudenním putováním. Kromě „etapovek“ tábor provázely nespočet edukačních, sportovních, seberozvíjejících, sebezpůsobujících, či čistě zábavných programů. Letošní novinkou byly mimo jiné tzv. Lodivodovy výzvy, modifikace Odysseových cest, pojmenované podle zakladatele a dlouholetého činovníka našeho oddílu, který kromě modré krve disponoval i důvtipem a odvahou potřebnou k provozování skryté junácké činnosti za minulého režimu. Výzev na dobrovolné bázi bylo dvanáct a za jejich splnění chlapci získali nárok na příslušné nášivky. Kromě toho byla po letech obnovena tradice Třech orlích per pro skauty a Třech bílých tesáků pro vlčata. Mnoha chlapcům se k našemu překvapení povedlo nelehké výzvy úspěšně absolvovat. Na náš tábor nezapomněli ani skauti z jiných oddílů, kteří se jej snažili v noci přepadnout. Díky našim hlídkám a hrstce nejodhodlanějších byli však vždy chyceni, přestože to byl často urputný boj.

Tábor kromě přepadů poctil svou návštěvou i náš bývalý kaplan Josef Janoušek, který dorazil i se svým bratrem Lukášem. Jožka se u nás na pár dní zdržel, a kromě společné

nedělní mše, kterou celebroidal současně pro náš i severkovský oddíl, nabídl klukům duchovní službu ať už v podobě mší svatých, zpovědí či smysluplných rozhovorů. Jeho auto posloužilo jako poštovní vůz, který našim klukům dopravil nespočet balíčků zejména od rodičů a prarodičů. Kromě Jožky za námi na půl dne přivítal i jeho předchůdce Jakub Tůma, který díky jeho farnosti na Vysočině nemusel vážit tak dlouhou cestu.

Ještě větším překvapením byla nečekaná návštěva Kmocháčka (Petra Zelinky), který kromě dobrého slova přivezl i melouny. Evidentně se u nás o duchovenstvo staráme dobře. Mimo ně k nám zavítal i bývalý vedoucí Jirka Vácha, který na základě svých ročních zkušeností z dobrovolničení v Tanzánii klukům připravil africkou večeři, na kterou navazovalo promítání fotek s výkladem.

Bývalý hlavní vedoucí Zordon (Tomáš Zelenka) pro změnu přijel v policejní uniformě a hned se vrhl do akce. Kromě předvedení ukázkového obléhání budovy a pacifikace ozbrojence či řešení domácího násilí klukům nabídl interaktivní program včetně posouzení fyzické způsobilosti uchazečů ke vstupu k policii ČR. Plno kluků testy zdárně zvládlo!

Večery se nejčastěji nesly v duchu zpívání a hraní u táborových ohňů. Do našeho hudebního arzenálu letos po cajonu přibyl i šestistrunné banjo. Náš táborový zpěvník se letos kromě etapové písničky Exodus rozrostl i o letos velmi populární píseň s názvem Matouš Nováček, která glorifikuje tohoto úspěšného krále „přepadlíků“ z řad našeho vedení. Celý tábor až na jeden úraz proběhl, věřím, velice zdárně. Bouřek bylo málo, horka se dala přežít a nečelili

jsme ani přímé konfrontaci s hmyzím bodnutím či plazy.

Na závěr bych rád kromě vděčnosti Bohu za zdárný průběh tábora poděkoval všem vedoucím i samotným účastníkům za jejich odhodlané nasazení, které kromě životních zážitků jednoznačně vedlo k utužení naší skautské bandy. Věřím, že si tak chlapci z tábora přivezli mnohem více než jen krojové nášivky a táborové tričko s logem Exodus.

Petr Děšť' Zelenka

Kola 2024

aneb krušnohorské deja vu po magických dvanácti letech

Ten z hardcoru, kdo by si dělal zářezy do řídítek za každá prožitá letní kola, asi by už neměl kam. Ano, tato specifická dovolená, v níž se letní prázdniny překulí do druhé půlky vstupuje už bezmála do třetí desítky. S výjimkou Michlové Huti někdy ze začátku jsme však ještě nikdy nebyli na stejném místě. Až nyní – po vskutku magických dvanácti letech.

Proč tak daleko?

Je to zvláštní. Jde zřejmě o nejvzdálenější místo, kde jsme kdy na kolech byli a taky terén je docela náročný. Dál už můžeme jet pouze do Aše, ale i tam se třeba jednou vypravíme. Ale při večerních diskusích v předchozích letech kam příště, se Pernink objevoval nejčastěji, ale obvykle býval obsazen už více než rok dopředu. Tedy proč taková popularita?

Jde o velmi výhodný poměr ceny a kvality. Luxusně na kapacitní penzion přebudovaná fara, kdy máme celý objekt s vybavenou jídelnou, příslušenstvími vždy pro dva pokoje, dvěma hernami, jídelnou, posezením venku i stále otevřeným obchodem hned za rohem. Na atraktivní rozmanité trasy se pravda musí často vyjet do kopce, ale odměna v podobě kalendářových horských scénérií s minimem turistů stojí za to.

Co však bylo jiné po těch dvanácti letech?

– Sice jsme obsadili všech třináct pokojů, ale s výjimkou rodiny Drobných už nikdo z nás sebou neměl děti – málokdy přetáhneme večerní sezení přes půlnoc a i piva a vína padne již méně

– podíl elektrokol již v minulých letech překročil polovinu celkového počtu a den, kdy zcela převládnu, se nezadržitelně blíží

– roku 2012 jsme vyrazili v 9.30 i dříve. Nyní ranní přípravy a nezbytné kávy nedovolí výjezd před 10.00

– i na trasách se plánuje víc vlastivědných, koupacích, gastronomických, pivních vyhlídkových i dalších zastávek než dříve

– o co později vyrazíme, o to dříve se vracíme domů – ale kilometrová nálož kupodivu moc nepolevuje – holt ta elektrokola a ostatní musí víc makat.

Kam jsme se vrátili a co nového jsme objevili?

Trasa prvního dne je díky Švárovi Filípkovi zcela nová. Vede převážně zdravými smrkovými lesy. Jaký to rozdíl oproti rozsáhlým pasekám a suchým porostům na Vysočině. Zde v nadmořských výškách kolem 800 m vše bují, neb ani letošní horka nejsou tak veliká. Kdo by uvěřil tomu, že hřebeny Krušných hor byly díky oxidu siřičitému v 80. letech úplně bezlesé. Objevujeme nádhernou rašelinnou lesní vodní nádrž na koupání. V jádru středověký, dnes

novogoticko-podnikatelsky opravený lesní zámek Lužec sloužící jako nůbl spa hotel a vystoupáme do výšky rovných 1000 m, díky obnovené staré německé rozhledně na Pajndlu.

V úterý si zopakujeme někdejší trasu horskými loukami na rašeliniště Jeřábí jezero. Oproti roku 2012 přejedeme kousek do Saska a stejně jako tehdy obědváme na Jelení – jediné budově, která zbyla po velké živé vesnici. Jen kámen a cedule napovídá, kde stál kostel a hřbitov. Mnozí z nás se ptají navzájem, jaké to asi bylo opouštět domov, v němž žily generace a jak by to tu asi vypadalo, kdyby tu aspoň někteří mohli zůstat... V 16.30 stíháme v perninkském kostele Nejsvětější Trojice mši sv., neboť farář sem v neděli nestíhá. Kromě pěti místních tvoříme v tomto plochostropém barokním kostele výraznou většinu. A zrovna dnes se loučí ostrovský farář P. Dedek z Polska.

Horký středeční den jsme se rozhodli prožít odpočinkově

a vyrazíme k přírodní koupací nádrži do pohraničního města Johanngeorgenstadt. Město svou historií připomíná tak trochu náš Most. Po středověké těžbě stříbra a cínu byla část historického jádra v 50. letech zbourána, neb byla poddolována šachtami na těžbu uranu. Ne náhodou město tedy připomíná Dolní Rožínku. Jedinou památkou je novogotický luteránský kostel, jehož vzorně rekonstruovaný interiér si prohlédneme. Přírodní koupaliště si opravdu užíváme včetně zajímavé nabídky typicky německých uzenin.

Ve čtvrtek se plní předpověď deštivého dne a my se sdružujeme do méně aut a navštěvujeme neznámý posvátný okrsek, tedy bývalý piaristický klášter s kostelem Zvěstování Panny Marie a dalšími třemi kaplemi. Nejvíce pozornosti vzbuzuje kaple P. Marie Einsiedelské dle známé kaple na poutním místě ve Švýcarsku, kterou mnozí členové Jolly Singers navštívili a aktivně tam zazpívali v 90. letech. Ke klášteru přiléhá zajímavě rekonstruovaná pravidelná zámecká zahrada s letohrádkem, fontánou a samozřejmě zámkem, kde dnes sídlí městský úřad. Paní průvodkyně vypráví opravdu kvalifikovaně a ví toho opravdu hodně. Většina z nás pak různě obědvá a přejíždí do lázeňského a horního města Jáchymova, smutně proslulého muklovskou těžbou uranu. Ve městě je

sice řada krásných historických domů, ale od mé poslední návštěvy zde v roce 1975 se jich mnoho neopravilo. Pohraniční syndrom je zde prostě obzvlášť silný. Někteří stačí shlédnout ještě vlastivědné a rukavičkářské muzeum v Abertamech. Specifická výroba rukaviček si vyžádala neodsunutí části německých odborníků. Proto je v Perninku i Abertamech ještě mnoho poválečných hrobů psáno německy.

V opět slunný pátek se již všichni těší na Boží Dar – nejvýše položené město v ČR. Cestou si prohlížíme zbytky obce Rýžovna a procházíme naučnou stezkou Božídarským rašeliništěm. Cestou na oběd do Rýžovny přece jen trochu zmokneme. Poslední sobotní okruh po hraničních bývalých osadách a lesích zakončujeme sobotní mší sv. s nedělní

platností v prostorném renesančním kostele sv. Vavřince již s novým ostrovským farářem. Někteří také zkoumají sortiment zdejšího vetešnictví umístěném v krásném hrázděném domě.

V neděli musíme do 10.00 provést úklid a odjet. Čeká nás dlouhá cesta přes Prahu domů. Někteří se ještě krátce zastavíme na zámku Valeč s unikátní expozicí soch Matyáše Bernarda Brauna. Na malé ploše zde nacházíme skvostný kostel, mariánský sloup, špitál a letohrádek. Ne nadarmo dramatik a velvyslanec Francie v prvorepublikové ČR Paul Claudel nazval Čechy „ostrovem barokní nádhery“...

A kam dále?

Ač na toto téma byla poslední večer diskuse bouřlivá a padaly návrhy jak míst známých a prověřených, tak i neznámých a exotických, definitivně rozhodnuto nebylo. Dozvíte se to však zavčas během podzimu...

Igor Kyselka

Hobit aneb cesta tam a zase zpátky

20. – 27. 7. 2024

O prázdninách jsme se vydali již po třetí na tábořiště u Nedašovy Lhoty, které se nachází v klidném koutu Bílých Karpat kousek od slovenských hranic. Většina z dětských účastníků za sebou měla dvoutýdenní skautské tábory, a proto jsme se rozhodli pro odlehčenou verzi celotáborové hry na téma Hobit. Každý den jsme si zahráli krátkou hru a svět podle J. R. R. Tolkiena jsme si přiblížili při odlévání památečních mincí a u výroby táborových triček.

Nedělní cestu do kostela nám ušetřil nový pan kaplan P. Lukáš Janoušek, který se za námi stavil cestou ze Slovenska a u večerního ohně nám povídal o svých zážitcích z působení v tamních osadách. Kromě návštěvy oblíbeného koupaliště v Návojně jsme vyrazili na výlet

do Pulčinských skal poblíž Francovy Lhoty a na konci týdne jsme dovršili putování na Osamělou horu hrdinnou porážkou Draka Šmaka. Všichni odvážní trpaslíci si odnesli ručně vyráběné prstýnky jako památku na skvělý tábor.

Veronika Veverka Papoušková

Kostelnické postřehy

Nejprve bych chtěl poděkovat všem, co mi přáli k sedmdesátinám. Nějak je zvykem to slavit, i když na svém narození nemám žádné zásluhy, ty mají moji rodiče a porodník. Dostal jsem spoustu darů, abych mohl obdarovat spoustu dalších. Některé dary mě obzvlášť potěšily. Sestry Piovice mně věnovaly to, co jsem si nadělil sám, tedy mši a modlitby. A to nejlepší jsem dostal od vás farníků sv. Tomáše: devítidenní exercicie Lectio divina a předplatné na 70 plzní v mé oblíbené hospodě. Moc děkuji. Exercicie si teprve sám sobecky prožiji, ale o těch 70 piv jsem se podělil s duchovenstvem, farníky i kamarády pohany. Toto abonmá jsem využil hlavně k setkávání se s bratry otcí Janoušky, s Jožkou jsem se loučil a s Lukášem více seznamoval. Ještě jednou za vše moc děkuji.

Bratři otcové jsou rozdílní, ale něco mají společného. Oba jsou manekýni.

Do naší farnosti si přinesli vlastní ornáty ve všech liturgických barvách, které dostali při primicích. Jožka má takové příjemně moderní, Lukáš tradičnější, ale neokázale krásné. Hlavně, že je nenosí na módních přehlídkách, ale při nádherné, obtížné a užitečné službě. Děkujeme Bohu, že tu jsou. Na o. Lukášovi mě nejvíce zaujalo, že před studiemi v Římě dal přednost praxi na Slovensku s lidmi na okraji společnosti. Těším se, že něco ze svých poznatků a zkušeností předá i nám.

Prázdninový provoz v našem kostele byl celkem poklidný. V rámci akce Brno a jeho chrámy, jsme měli otevřeno pro návštěvníky a turisty bez nějakých problematických incidentů, které se v předchozích letech občas vyskytly. Jen jeden stojí za zmínku.

Už delší dobu vnímám v okolí kostela různé, většinou hodně hlasité snahy o evangelizaci. Nejčastěji je to ve stylu: „Bůh nás miluje a běda všem, kdo tomu nevěří!“ Je obdivuhodné, že někdo věnuje svůj čas a energii, aby lidem přiblížil Pána Ježíše, ale dle mého není dobré na lidi křičet nevyžádané rady anebo dokonce výhrůžky. To většinu jen naštve. Také slýchávám o uctívačích oplatky v čele s papežem, který je lhář a zloděj. Neuráží mě to, ale považuji za velmi nešťastné, sdělovat lidem, že křesťané nejsou jednotní, že jsou nějakí správní a špatní, lepší a horší. To nemá s evangelizací nic společného. Lepší je se jen nabízet

a nenuceně zvat, stejně se evangelizuje hlavně osobním příkladem.

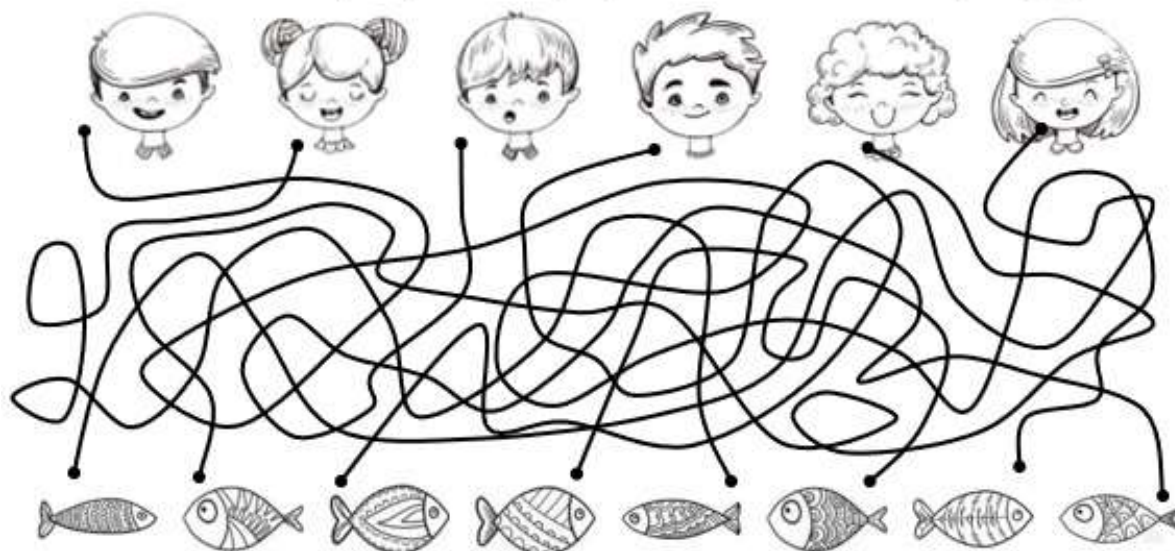
Zatím to vše probíhalo jen v okolí kostela na Joštově ulici a Moravském náměstí, ale začátkem srpna to přišlo i k nám do kostela. Dva mladíci v kostele cenzurovali materiály, které máme na stolečcích a lidí přicházejících na mši se ptali, zda znají Bibli a věří v Ježíše Krista. Protože se téměř nikdo s nimi nechtěl bavit, byli velmi dotěrní a byl jsem na ně upozorněn. Požádal jsem je, aby šli agitovat před kostel, ale odmítli. Že nedělají nic špatného, katolíci jsou bludná sekta a oni obětavě přišli nás zachránit. Napřed jsem si myslel, že jsou to nějakí recesisté, co si dělají srandu, ale působili velmi přesvědčivě. Nedbali ani na pana faráře, který jim sdělil, že kostel není veřejný prostor a pravidla, co je zde dovoleno a co ne, určujeme my. Zavolaal jsem tedy městskou policii, ale po té, co jsem s nimi ještě chvíli diskutoval, už jsem toho litoval. Protože Ježíš za nás trpěl, oni jsou připraveni a touží trpět pro Něj. Schválně provokovali, protože si mysleli, že je z kostela vyvedeme za použití fyzického násilí a oni tak budou trpět pro Ježíše. Vždy se snažím, když mohu, všem lidem vyhovět v jejich potřebách, ale tady jsem se projevil jako blb a totálně zklamal. Příliš pozdě jsem pochopil, co chtějí. Tož zase su o něco míň hloupý.

Pavel Pandan Zahradník

BYSTRÉ HLAVY

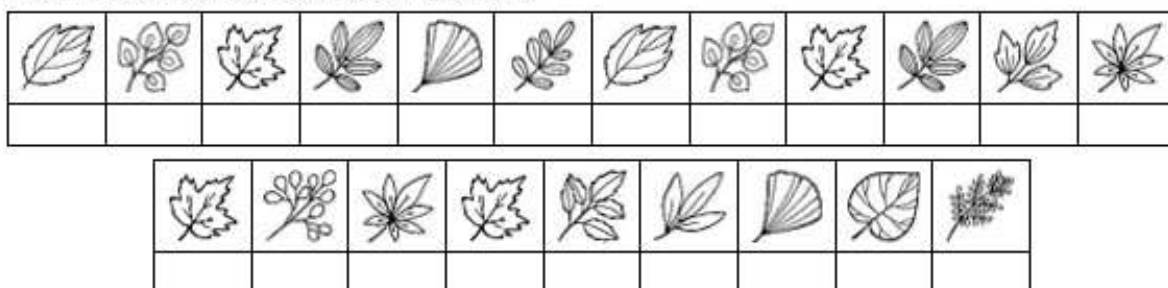
PRO NEJMENŠÍ

RYBÁŘI. Děti na táboře rybařily, ale zamotaly se jim vlasce na udicích. Pomůžeš jim najít jejich úlovky?

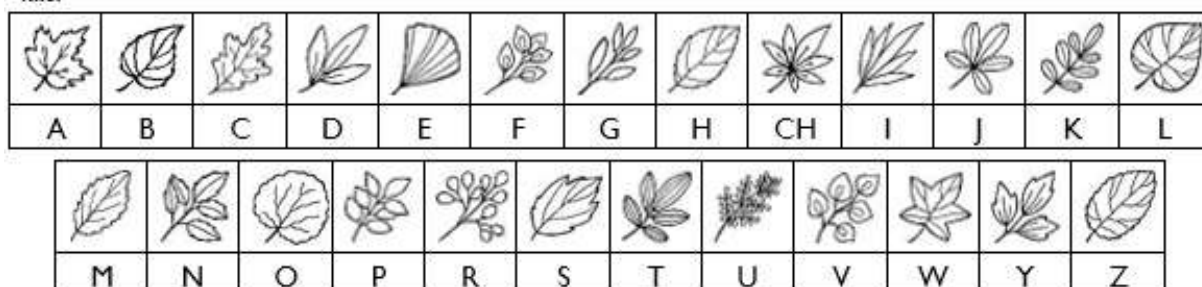

PRO STARŠÍ

LISTY. Pomocí obrázkového klíče vylušti šifru.

Klíč:

obrázky: <https://cz.pinterest.com/>

Klára Špunt Zelinková